

Валията имаше навикъ, когато е сърдитъ, да търка очитъ си съ дланъ. Този навикъ бѣше спасение за муавина.

Когато четѣше комитетската присжда, Драганъ Цанковъ бѣше бледъ, ржката му треперѣше, нозетъ не го държаха. Ако въ този моментъ валията би го погледналъ, сигурно щѣше да разбере, че секретарьтъ му знае много повече за тази бележка и за авторитъ й, отколкото е позволено на единъ висшъ турски чиновникъ да знае и да не издигне бесилки.

Драганъ Цанковъ наистина знаеше много. Той ходѣше въ читалище „Зора“, разговаряше надълго съ младежитъ, които се събираха тамъ и знаеше какъвъ вѣтъръ ги вѣе. Познаваше отлично слугата на читалището Никола Обретенковъ, и добре разбираше, защо този ученъ и уменъ момъкъ не е станалъ даскалъ, а слугуваше. Най-сетне Драганъ Цанковъ, знаеше, кой е живецьтъ на бунтовната мисль въ града — и сега, когато тая мисль премина къмъ дѣло, когато въ една отъ най-оживенитъ улици бѣше прострѣнъ единъ трупъ, заклеименъ като шпионинъ и осжденъ по устава на Българския Таенъ Революционенъ Комитетъ, той, секретарьтъ на Туна-вилаетъ, треперѣше за този младъ човѣкъ, който ржководѣше комитетскитъ дѣла и подписваше смъртнитъ присжди на шпионитъ.

Драганъ Цанковъ познаваше Ангелъ Кънчевъ още преди седемъ години. Ангелъ бѣше седемнайсетъ годишенъ момъкъ, току що завършилъ класното училище, подготвяше се да замине въ Чехия да учи земледѣлие — изпращаше го вилаетътъ по настояването на Митхадъ-паша. Тсгава Ангелъ и